

“Hoe gaat het met je?”

Mijn God, wat heb ik die vraag ooit GEHAAT!!!!

Ik haatte ze in kwadraat!

Van hier tot in Tokio!

Ik haatte het telkens te liegen wanneer ik antwoordde:

“Goed.”

Want de “Goed” van vroeger betekende : Het gaat me niet! Het gaat me absoluut niet goed, maar ik weet niet hoe en aan wie ik dit moet vertellen. Ik heb het gevoel weg te drijven in een moeras van verdriet. Ik huil en ik huil. Ik verga van de fysische en psychische pijn! Het is pijn van de bovenste plank! Ik hunker naar een dagje of nachtje zonder. Ik twijfel aan alles en iedereen en vooral aan mezelf. Ik sleur me door het leven en m'n werk, met een glimlach waarmee ik al m'n miserie en onverwerkte trauma's probeer te verbergen.

Wat een doffe ellende!!!

Nu, jaren later, vraagt men nog steeds : “Hoe gaat het met je?”

En mijn antwoord is nog steeds “Goed.”, maar het is een

“Goed” met een andere intonatie en inhoud.

“Goed” betekent nu : Kijk, enerzijds zijn er mensen en gebeurtenissen waarbij ik me goed voel. Daar ben ik heel dankbaar voor en daar geniet ik met volle teugen van.

Anderzijds zijn er ook mensen en gebeurtenissen waarbij ik me niet goed voel. Ook daar ben ik dankbaar voor en ik probeer er zo liefdevol en geduldig mogelijk mee om te gaan.

Ik heb me voorgenomen méér belang te hechten aan de dingen die goed gaan en lessen te zien in en te leren uit al wat niet goed gaat.

Op die manier is dit leven werkelijk de moeite waard!

Het ga je goed!

hw

Donderdag, 13 september 2007

<http://sequoiaenco.wordpress.com>